

# РЕШЕНИЕ

№ 5634

гр. София, 22.08.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 10.05.2013 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова**

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова**

**Бранимира Митушева**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11503** по описа за **2012** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. А. Г., като пълномощник на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано заедно и поотделно от изпълнителните директори С. С. и М. М. – Г., срещу РЕШЕНИЕ от 15.10.2012 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 17-ти състав, по адм. наказателно дело № 12540/2011 г.

Касаторът претендира за неправилност и необоснованост на обжалваното съдебно решение и моли съда да го отмени, както и да отмени потвърденото с него Наказателно постановление (НП) № Р-10-248/15.03.2011 г. по подробно изложените в жалбата доводи.

Ответникът – КОМИСИЯ за ФИНАНСОВ НАДЗОР (КФН), Управление „Застрахователен надзор”, ОСПОРВА жалбата. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител – юрк. С., излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Ютеров от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – ОСНОВАТЕЛНА, поради следното:

С НП № Р-10-248/15.03.2011 г. на касатора Застрахователна компания [фирма] са наложени десет имуществени санкции, всяка в размер на 1000 (хиляда) лева, за извършени нарушения на чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ), установени въз основа на Справка, постъпила по електронен път с вх. № 10-10-2824/02.07.2010 г. и отразени в Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-849/30.09.2010 г.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП № Р-10-248/15.03.2011 г.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на ЗК [фирма] е правилно ангажирана, тъй като в нарушение на чл. 294, ал. 1 КЗ дружеството е представило в КФН справка – информация за сключени договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” (ГО) със закъснение повече от 60 дни.

Този извод на първостепенния съд не се споделя от настоящия касационен състав:

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка ГО на автомобилистите в Република България посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3, във вр. с ал. 1 и ал. 2 КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка ГО е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 – след 45-тия ден или по ал. 2 – след 60 - тия ден, ако договорът е сключен в периода от 15 декември до 15 февруари, се налагат наказанията по чл. 319 КЗ – имуществена санкция от 1 000 до 20 000 лева - за юридическо лице. При повторност е предвидено наказание в размер от 2 000 до 40 000 лева.

Настоящият решаващ състав приема, че в спорното НП липсва изчерпателно описание на нарушенията, на обстоятелствата, при които те са извършени и на доказателствата, които ги установяват. Видно от съобразителната част на НП, административнонаказващият орган е приел, че застрахователното дружество е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка ГО по реда на чл. 294, ал. 4, във вр. с ал.1 КЗ в периода след 60-тия ден, включително, от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл. 317а, ал. 3 КЗ. Така дадено описанието на вменените на дружеството нарушения в посочената норма не е достатъчно ясно и не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. В своята диспозиция тя не съдържа правило за поведение, нарушението на което да обоснове законосъобразно налагане на административно наказание. Посочването на санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3 КЗ не е достатъчно, за да обоснове законосъобразно ангажиране на отговорността на дружеството. Задължението за предоставяне на информация в КФН в процесната хипотеза произтича от нормата на чл. 294, ал. 4 КЗ, а сроковете за

изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. Член 294 не е посочен като нарушен от ЗК [фирма], както в съставения АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП. Освен това, административнонаказващият орган е следвало да обвърже препращащата разпоредба на ал. 3 на чл. 317а КЗ с някоя от хипотезите, визирани в ал. 1 или респективно в ал. 2 на същата норма, което не е сторено.

По изложените доводи, съставът на касационния съд приема, че при издаването на АУАН и НП са нарушени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, които гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност на санкционния акт. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

На следващо място съдът приема, че административнонаказващият орган е възприел обстоятелствата, изложени в АУАН, без да предприеме самостоятелен анализ и без да обсъди съответните изпълнителни деяния за всяко от нарушенията, като е следвало да обоснове налагането на десет отделни имуществени санкции при приетото осъществяване на състава на чл. 317а, ал. 3 КЗ, във вр. с чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 КЗ. Като не е направил това, административнонаказващият орган е нарушил правото на защита на санкционираното дружество в пълен обем. Това от своя страна е довело до порочност на спорното НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

Извън горното и за пълнота на мотивите следва да се отбележи, че в оспорвания санкционен акт неправилно е посочена дата на извършване на нарушенията, за които е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЗК [фирма]. В АУАН и НП следва еднозначно да е определена датата на извършване на нарушението (чл. 42, т. 3, предл. първо ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ ЗАНН). Видно от процесните АУАН и НП като такава е определена 02.07.2010 г., от което следва, че административнонаказващият орган е приел като дата на извършване на нарушенията тази, на която в КФН е подадена информацията за сключените застрахователни договори, което е неправилно. За дата на извършване на твърдените нарушения е следвало да се приеме тази, на която е изтекъл срокът за представянето на информацията в КФН поотделно за всяко от тях. Вярно е, че процесните нарушения се осъществяват чрез бездействие. Макар и да има продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. Затова денят, в който е изтекъл предвиденият в КЗ срок за представяне на информацията е денят, който е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението. Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления, по реда на чл. 59 - чл. 63 ЗАНН, следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в НП административно нарушение предполага

индивидуализацията на съответното административно нарушение, съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН, което в настоящия случай не е направено.

Като не е отчел гореизложените обстоятелства, съставът на първостепенния съд е постановил неправилен и необоснован съдебен акт, който следва да бъде отменен.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III Касационен състав

### РЕШИ

ОТМЕНЯ СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 15.10.2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17<sup>-ти</sup> състав, по адм. наказателно дело №12540/2011г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-248/15.03.2011г. на заместник председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор”.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.